

KONCERT

af

Edvard Grieg

Torsdag d. 13de Mai 1869.

---

1. **Edv. Grieg,** Gavotte og Menuet for Piano og Violin.
(Hr. A. Fries og Koncertgiveren.)
  2. a) **Nordraak,** Synnøves Sang.
b) **Grieg,** Hjertets Melodier (I og III.)
a) To brune Øine.
b) Min Tankes Tanke.
(Fru Nina Grieg.)
  3. a) **Nordraak,** Purpose
b) **Grieg,** Menuet
c) **Grieg,** Humoreske
} for Piano Solo.
(Koncertgiveren.)
  4. **Grieg,** „Serenade til Welhaven“ for Solo og Herrekvartet. (Fru Grieg og Kvartetten „Concordia“.)

---

  5. **Kjerulf,** Skizzer for Piano Solo.
a) Berceuse.
b) Allegretto con moto
c) Bonde-Idyl.
} (Koncertgiveren.)
  6. **Grieg,** Intermezzo og Finale af Sonate for Piano og Violin (op. 13, ny, første Gang). (Hr. A. Fries og Koncertgiveren.)
  7. a) **Kjerulf,** Det var saa tyst
b) **Heise,** Lille Karen
c) **Kjerulf,** Aftnen er stille
} for Sopran med Piano.
(Fru Grieg.)
-

Synnøves Sang.

(Björnson).

Nu Tak for alt ifra vi var smaa
og legte sammen i Skog og Lage.
Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
op i de graanende Dage;

Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
ud fra de løvede, lyse Birke,
did frem, hvor Solbakkehuse staa
og til den rødmalte Kirke.

Jeg sad og ventede saamangen Kveld
og saa did bort under Granehejen,
men skygged gjorde det mørke Fjeld
og du, du fandt ikke Vejen.

Hjertets Melodier.

(H. C. Andersen.)

I.

To brune Øine jeg nylig saa,
I dem mit Hjem og min Verden laa,
Der flammed' Snillet og Barnets Fred;
Jeg glemmer dem aldrig i Evighed!

III.

Min Tankes Tanke ene Du er vorden,
Du er mit Hjertes første Kjærlighed,
Jeg elsker dig, som Ingen her paa Jorden,
Jeg elsker dig i Tid og Evighed!

Serenade til Welhaven.

(Björnstjerne Björnson).

Lyt nu, du ludende Sanger,
Tonerne strømmer tilbage!
Varmt om dit Sind
Ungdommens glade Falanger
under dit Vindu dem jage
jublende ind.
Hjerternes Gjenlyd sig gynger
høit i det Blaa,
i det solsittrende Blaa,
hvori din sølverne Tone den slynger.

Smiler du ikke ved Maalet,
du, som i Vintren har vugget
Føraarets Text?
Alt, hvad dit Mod har bestraalet,
Alt, hvad dit Mismod har dugget,
nu har det Væxt,

ranker sig op om din Skulder,
fylder din Favn, —
fanger i Roser dit Navn,
fanger din Digtning den koglende Hulder.

Videre Livstoget drager,
Tankerne suser som Faner
over dets Vej,
Een blandt de høieste rager;
findes paa forreste Baner,
den kom fra dig!
Oldtidens manende Rune
høit paa dens Skaft
tyder, hvor du tog din Kraft,
løftende Land i din Ildhu, dit Lune!

Det var saa tyst.

(Efter Callanan ved Caralis.)

Det var saa tyst, fra Birk og Lind
kun Duggens Taare trilled
og Vinden sov paa Havet ind,
i Lys dets Bølger spilled.

Ved Marys Arm, langs dunkle Vig,
o! hvor var Himlen nær jeg,
jeg trykked hendes Haand: o sig!
du Søde! har du kjær mig?

Hun bøied bly sig, hendes Blik
et Slør af Skjønhed dølger;
hun taug, urolig Barmen gik
Som Søen naar den bølger.

Da raabte jeg: „O tal! fortæl
min Dom ved Stjerneskjær mig!“
Hun sukkede: „Ak, altfor vel
du ved, hvor Kjær du er mig!“

Lille Karen.

(C. Ploug.)

Husker Du i Høst, da vi hjemad fra Marken gik,
vendte Du imod mig et spørgende Blik;
da faldt det paa mit Sind,
at jeg var hidtil blind;
sig mig, lille Karen, hvad mente Du da?

Husker Du i Vinter, vi sad omkring Arnens Ild,
jeg fortalte Eventyr, Du hørte til;
tidt op paa mig Du saa,
saa jeg gik rent istaa;
sig mig, lille Karen, hvad mente Du da?

Husker Du i Julen, ved Gigers og Fløiters Klang,
mens vi over Gulvet os lystelig svang,
saa jeg paa Dig saa vist,
at Du blev rød tilsidst;
sig mig, lille Karen, hvad mente Du da?

Se nu er det Foraar, og Spirene foldes ud,
Fuglen bygger Rede, og Skoven staar Brud,
Alt, hvad af Liv der ved,
drømmer om Kjærlighed;
sig mig lille Karen, hvad mener Du nu?

Aftnen er stille.

(B. Björson.)

Aftnen er stille,
Timerne trille
lydløse ned i det evige Væld.
Kun mine Tanker
lyttende vanker:
Vil hun ei komme ikvæld?

Vinteren drømmer,
Stjernerne svømmer
gjennem dens florlette Syner og ler,
nævrende Sommer,
Elskov og Blommer:
Tør hun ei møde mig mer?

Havet med Panden
islagt mod Stranden
sukker i Længsel og reisesyg Ro.
Skibe for Anker,
seilfyldte Tanker:
O vi maa findes, vi To!

Sneen har dalet
tumlet og malet
eventyret i den skovdunkle Høj,
Dyrene liste,
Slagskygger friste:
Var det dit Fodtrin —, o nej!

Modet du savner,
Rimfrosten favner
Længselens Grene, fortryllet du staar.
Men jeg tør sprænge
Dækket og trænge
ind, hvor i Drømme du gaar.